

Kékmanó, a főnyeremény 5.

MARCI ÉS A GALIBÁK

Hócsatától olvadásig

K. LÁSZLÓ SZILVIA

K. László Szilvia könyveivel könyvtárosként, vonzó személyével pedig egy éve, az Országos Könyvtári Napok alkalmával találkoztam. A Marci és a galibák c. kisgyermekek számára írott, több kötetből álló sorozata szinte hiánypótló mesekönyv a kicsiknek és szüleiknek. Nem pusztán mese, hanem valóságban is átélhető történetek sorozata, amely a kisgyermeki bizonytalanság útvesztőiben ügyesen és megnyugtatóan kalauzolja kis olvasóit, hallgatóit. Ritmikus, finom, választékos szövegei, az életből vett, sokrétű, tudnivalókkal átszőtt meséi, hozzájárulnak a kisgyermeki értelem gazdagításához, és a nevelőknek is hasznos segítségül szolgálnak.

Kotekné Kalmár Zsuzsanna könyvtáros

Eloolvastam a szüleimmel a Marci és a galibák összes kötetét, és nagyon tetszettek, mert viccesek és érdekesek. Eddig a 2. rész tetszett a legjobban, a rigóról szóló történettel. Alig várom, hogy megjelenjen az 5. kötet!

Kósa Emma, kisiskolás

Nekem a Kékmanó azt jelenti,
hogy tanít önzetlenségre és kedvességre.

Nyúl Csenge, második

Kékmanó a megbízható – gyermekbőrbe bújt érett felnőtt, tiszta értékrendet képviselő – Pajtás, aki a helyeset sugó lelkiismerete és erősítő Támasza a Gyermekeinknek.

Nyúlné Cseh Katalin, 3 gyermekes anyuka

K. LÁSZLÓ SZILVIA

Kékmanó, a főnyeremény 5.

MARCI ÉS A GALIBÁK

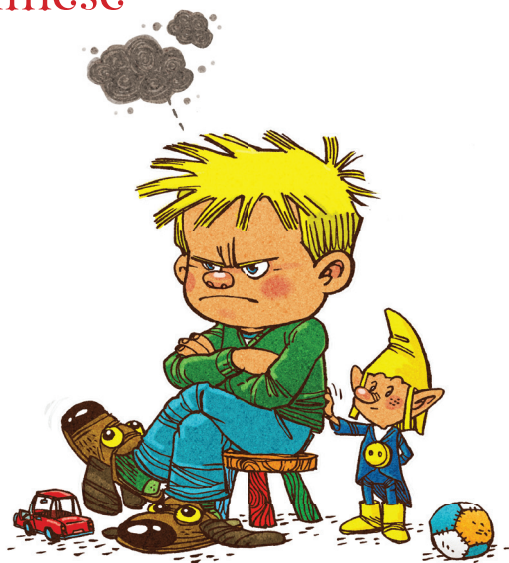
Hócsatától olvadásig

ILLUSZTRÁLTA: SZÖNYI GERGELY

Marcimese

*Azt hiszik a felnőttek,
minden gyerek egyforma,
mindig vidám, mindig nevet,
éjjel-nappal elégedett.
Meglepő az, ha egy ovis
néha kicsit mogorva?*

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy kisfiú, Marci. Szőke hajú, kék szemű fiú volt, aki anyukájával, apukájával és Luca nevű kishúgával egy kicsi, sárga színű házban lakott. Sok mindent szeretett, mint a legtöbb óvodás kisgyerek.

Szeretett lábnyomokat hagyni a frissen esett hóban, szeretett szánkón ülni, és azt is nagyon szerette, ha apa olyan gyorsan húzta, hogy csak úgy repült a szánkó a havon! Szeretett mézeskalácsot sütni anyával, mesét hallgatni a kandalló mellett, és ajándékokat bontogatni a karácsonyfa alatt.

Persze voltak olyan dolgok is, amiket nem szeretett. Nem szerette, amikor szürke, párás, latyakos idő volt. Nem szerette azt sem, amikor a gyerekek az arcába dobták a havat, és a jeges víz becsorgott a sálja alá, vagy amikor lerepült a szánkóról, és havas lett az orra. Azt meg kiváltképp utálta hallgatni, hogy egy óvodás nagyfiúnak nem kéne megijedni egy kis hidegtől, és példát kéne mutatnia Lucának, aki sokkal kisebb nála.

Időnként morcos volt meg durcás meg dühös is sokszor, de azért nevetős is meg jókedvű, sőt még kedves és rendes is tudott lenni. Róla, az óvodás Marciról és hű barátjáról, a sárga sapkás, kék ruhás Kékmanóról szólnak a meséim.

TÉLI MESE

*Itt a tél, itt a tél,
szitál a köd, csíp a dér.
Havas a ház és a pajta,
kutya farka, cica bajsza.
Itt a tél, itt a tél,
végre minden hófehér.*

Egy fárasztó óvodai nap után Marci így szólt barátjához,
Kékmanóhoz:

- Ugye, te tudod, hogy mi az a tél?
- Persze. Miért, te nem tudod?
- Dehogynem tudom, hiszen nem vagyok kisbaba! A tél az,
amikor hideg van, meg esik a hó, meg jön a Mikulás bácsi. De
azt mégsem tudom, hogy honnan jön ide a tél.
- Akkor megmutatom. Nézd, lerajzolom neked, így jobban el
tudod képzelni.

Kékmanó elővett egy színes papírlapot, és egy fekete ceruzával szép nagy kört rajzolt rá. A kört aztán négy részre osztotta.

– Nézd, ez az egyik születnapodtól a másik születnapodig tartó időszak. Pontosan egy év. Ezalatt négy évszak ballag körbe. Tél, tavasz, nyár és az ősz. Mindegyiknek pontosan ugyanannyi idő jut az évből. Most tél van, most ő a soros. A Mikulás érkezésével kezdődik, és nagyjából az ovis farsanggal van vége. December, január és február. Ezek a téli hónapok.

Kékmanó fehérre festette a téli hónapokat, és Marci úgy érezte, hogy hideg, vakító hókupac takarja be a papírt.

– Szeretnél körülnézni Télországban? – kérdezte a manó, és Marci örömmel bólogatni kezdett. Így hát megfogták egymás kezét, nézték-nézték a rajzolt kör fehérre festett részét, és a következő pillanatban már a Mesék Birodalmában, Télországban jártak.

Nagyon hideg volt itt, de Marci egyáltalán nem fázott, mert – csodák csodája! – meleg kabát, sapka, sál, kesztyű, sőt, bélelt csizma került rá az otthoni nadrág helyett.

Első útjuk a hópelyhek közé vezetett, megnézték, hogyan tanulnak szállni, táncolni a levegőben. Szigorú tanító bácsi irányította őket, s csak azokat engedte belibbenni a hófelhőbe, akik sikeres vizsgát tettek. Keringtek, kavarogtak a kis pihék, szorgalmasan gyakorolták táncukat. Marci csodálkozva nézte, és megpróbálta utánozni őket. Azt játszotta, hogy ő is hópihe. Karját maga elé tette, lebegtette, egyik lábáról a másikra szökdelt. Lassan, majd egyre gyorsabban forogni kezdett, egészen addig, míg teljesen elszédült. Nagyon vidám tánc volt ez, a kisfiú hangosan kacagott közben. Végül lecsüccsent a hóba, ott várta meg, hogy elmúljon a szédülés.

Ezután Északi Szelet látogatták meg, aki rögtönzött szélduda-koncerttel kedveskedett nekik. A süvítő, jeges koncertet a kavargó hótánc, és a varjak károgó éneke tette teljessé.

*Kár, kár, kár
nagy madár,
ide száll, oda száll
fekete varjúnyáj kiabál
kár, kár, kár
messze száll.*

Megnézték a Hóemberek városát is. Különleges város volt ám ez! Hókunyhókban laktak itt a hóemberek, akik hótányérból hógombócot ettek, és a gyerekeik hólabdákkal játszottak. Kedvesen invitálták Marcit is, hogy álljon be közéjük. Kemény hócsata kezdődött.

Marci örömmel gyúrta, formázta a kisebb-nagyobb hógolyókat, s ujjongva szaladgált a friss, porhanyós hóban.

Ezután Marci és Kékmanó havas erdőben sétáltak, láttak befagyott, jeges tavakat, meglestek téli álmot alvó, erdei állatokat.

– Látod, Marci! Az élőlények különböző módon alkalmazkodnak a hideghez – mesélte Kékmanó. – A fák, bokrok lehullatják leveleiket. Az állatok egy része vastag bundát növeszt, élelmet gyűjt, és aki csak tud, elbújik a hideg elől.

– Hová bújik el?

– A mókus az odújába, a medve a barlangjába, a rovarok a föld alá vagy a fák kérge alá.

– És aki nem bújik el?

– Van, aki útra kel, és elvándorol. Például a madarak közül sokan elrepülnek, és távoli vidéken töltik a telet.

– És aztán visszajönnek?

– Vissza. Tavasszal, amikor enyhül az idő, újra megérkeznek.

– Mindegyik madár elköltözik?

– Nem mindegyik. Azok mennek el, akik nem találhatnak télen eleséget.

– Mi szoktuk etetni a madarakat anyáékkal! – kiáltott Marci örömmel. – Teszünk magokat a madáretetőbe, és faggyút és olyan gombócot, amiben madáreleség van.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Bizony, annak nagyon örülnek a kismadarak, biztosan sokan mennek hozzátok vendégségbe.

– Igen, rengetegen – bólogatott Marci. Hirtelen megtorpant, mert alig akart hinni a szemének. – Odanézz, ott a Mikulás! – kiáltott fel, és tágra nyílt szemmel nézte az aranszánkót, a gyönyörű rénszarvasokat és a hatalmas puttonyát igazgató, ősz hajú öregembert. A Mikulás is észrevette Marcit, mosolyogva intett neki, majd elhelyezkedett a szánkón.

Marci izgatottan nézett a felemelkedő szán után, és figyelte távolodó alakját. Szinte még hallotta a száncsengő csilingelését, de hirtelen rádöbbsent, hogy visszaérkezett meleg otthonába, saját kishobájába.

– De jó volt ez, Kékmanó! Most már mindig tudni fogom, milyen Télország, és még a Mikulás is köszönt nekem!

A manó vidáman kacsintott a kishúra, és sejtelmesen elmosolyodott.

– Már nem kell sokat várni, és kiderül, milyen meglepetést rejteget a csodás mesebeli puttony. Talán neked is lapul benne valami...

